

hed, og jeg kan slet ikke sige Andet, end at efter min Formening er den Motivering, som i Bemærkningerne er givet af dette Skridt, tilfredsstillende, idet det nemlig maa betragtes som en Udølgelse for denne Ø og navnlig for en særlig Del af dens Befolkning, som jeg tror, der er Grund for os til at tage os af, hvis Sukkerogierne standse deres Virksomhed. Det er nemlig opløst, hvorledes Besiddelsesforholdene, Dyrkningsforholdene paa St. Croix have forandret sig i Løbet af de saa Aar, i hvilke Sukkerogierne have bestaaet. Jeg er vel i denne Sal en af de meget Faa, som have noget personligt Kjenndskab til, hvorledes Forholdene ere eller rettere have været paa St. Croix. Jeg mindes tydelig fra mit første Ophold derovre, hvorledes denne delige Ø, der omtrent kunde lignedes med et jordist Paradis, var delt i nogenlunde lige store Eiendomme, de saakaldte Plantager. Hele dette delige Land laa delt mellem smaa eller, om man vil, store Herregaarde, Eiendomme paa 2—3—400 Tdr. Land, der eiedes og bestyredes af Plantere og deres fuldmægtige og drevs ved Arbeide tidligere af Slaver og senere af Negerarbeidere, der stode i et fast Afhængighedsforhold til de Eiendomme, hvorpaa de arbeidede. Noget egentlig Arbeiderbefolkning i den Forstand, at den arbeidede for egen Regning, kjendte man ikke den Gang. Følgen deraf var naturligvis, at, da man ophævede Slaveriet, kom Plantageeierne i den allerstørste Forlegenhed. Forholdene ere i det Klima derovre, hvor herligt og skjönt det end er, dog saaledes, at man ikke let faar Noget til godbillig at arbeide. Derfor gik man i sin Tid til at anstafte Neger-slaver, og derfor viste det sig efter Slaveriets Ophævelse nødvendigt at paalægge Arbeiderbefolkningen visse Vaand, for at ikke Sukkerdyrknings, der var Dens eneste Indtægtskilde, fuldstændig skulde gaa bort. Men ikke desto mindre blev man ved derovre at arbeide paa sædvanlig Maade, nemlig saaledes, at Den var delt imellem disse Plantager, der tilhørte Europæerne, medens Negrene udførte Arbeidet, og saaledes blev det ved lige indtil disse Sukkerogierers Oprettelse. Disse Sukkerogierer have i de Aar, hvori de have bestaaet, bearbejdet aarlig saadan Noget som 100 Mill. Bd. Sukkerrør, og der viser sig da den Mærkelighed, at medens Fabrikerne i de første Aar kun modtog fra Dyrkere af smaa Lodder, saadanne Dyrkere, som man maatte antage, bearbejdede deres egen Jord med deres egne Hænder, en halv Mill. Bd. Sukkerrør, er det i Aarens Løb steget saa-

ledes, at de efter 10 Aars Forløb modtog omtrent 20 Mill. Bd. Rør af disse Arbeidere, hvoraf det endvidere fremgaar, at disse Arbeidere maa være i Besiddelse af omtrent 800 Tdr. Land, som altsaa efterhaanden ere gaaede over fra den store Plantagedrift, tidligere ved Slaver og senere med flavelignende Arbeidere, til den Befolkning, som dyrker sin egen Jord for sin egen Regning. Jeg kjender ikke Forholdene nøiere derovre i de senere Aar: men det er efter det Minde, jeg har om Forholdene derovre, et saa stort Fremskridt, at der er Grund for os her til at holde en beskyltende Haand over denne Befolkning derovre og til i hvert Tilfælde at drage Omjörg for, at et Anlæg, der, som Erfaringen har vist, virker paa Landbrugsforholdene paa den Maade, kan vedblive at bestaa og udvikle Arbejderforholdene videre i samme Retning som hidtil. For de Herrer, som ikke kjende videre til Sukkerdyrknings, skal jeg blot bemærke, at Vølen bestaar i, at man dyrker Sukkerrør, fjærer dem af og bringer dem til Møllen, hvor Saften udpreses. Tidligere var der paa enhver Arbejdsplantage en Vindmølle; men dette var naturligvis en temmelig ufuldstændig Arbejdskraft. Det hændte ofte, at Sukkerrørene paa Grund af Vindstille ikke bleve pressede i den Tid, de skulde, hvoraf resulterede store Tab. Man gik derfor efterhaanden paa de største Plantager, som havde den største Driftskapital, over til at anvende Dampkraft, og det er det, man har gjort for fælles Regning, kan man sige, ved Oprettelsen af Fællessukkerogierne, idet disse udrette det Arbeide, som den store Plantageeier vanskelig og kun med Opoffrelse af Kapital kan tilveiebringe, Noget, som den lille Dyrker slet ikke kan. Man maa vel erindre, at disse Anlæg, enten det nu er en Vindmølle, eller hvad det er, ere saa betydelige og fordre saa stort Kapitalanlæg, at den lille Sukkerdyrker aldeles ikke vil kunne komme dertil. Jeg tror derfor, at kunne vi paa denne Ø, der, som ikke alene jeg, som har levet derovre, men mange Andre vide, er en af de bedste og skjønneste, hvad Klima, Frugtbarhed og Beliggenhed angaar, og har alle mulige Betingelser for at blive et for Behøverne lykkeligt og indbringende Opholdssted — kunne vi der ved at drive disse Sukkerogierer opelste, kan jeg næsten sige, en saadan Befolkning, som med Fordel kan dyrke sin egen Jord, have vi gjort Noget for St. Croix, der vil staa som et lysende Exempel for alle de Lande, der ere Kolonier, og som alle for Diebliffet befinde sig under det Tryk, som Slaveriets Ophævelse og de synkende Priser paa Ro-